

13. TANULMÁNY

A KIRÁLYSÁG FELÁLLÍTÁSA ÉS HOGYAN FOG MEGNYILVÁNULNI

HITBEN JÁRNI – KIK ALKOTJÁK A KIRÁLYSÁGOT – A SZELLEMI KIRÁLYSÁG FELÁLLÍTÁSA – A „FEJEDELMEK” BEIKTATÁSA AZ EGÉSZ FÖLD FELETT – AKIT MINDEN NÉP ÓHAJT – A KIRÁLYSÁG ÉS A MINISZTEREI, VAGY A „FEJEDELMEK”, KÖZÖTTI KÖZVETLEN ÖSSZEKÖTTETÉS – JÁKOB LÉTRÁJA – MÓZES LEPLE – NAGY VÁLTOZÁSOK BEVEZETÉSE – NEM LESZ-E VESZÉLYES AZ, HOGY OLYAN NAGY HATALOMHOZ JUT AZ ÚJ URALKODÓ? – A VAS-VESSZŐ URALOM; ÉS MEDDIG FOG AZ TARTANI? – A VILÁG MEGTÉRÉSE – EGY NAPON SZÜLETETT NEMZET – „MINDAZOK, AKIK A SÍROKBAN VANNAK” – AZ Ő KIRÁLYSÁGÁNAK NÖVEKEDÉSE – AZ ALKIRÁLYSÁG ÁTADÁSA – ISTEN AKARATA MEGVALÓSUL A FÖLDÖN

„Eljön, akit minden népek óhajtanak”. „Az utolsó időben az Úr házának hegye a hegyek fölé helyeztetik és felülemelkedik az a halmokon.”

„Abban az időben Jeruzsálemet hívják majd az Úr királyiszékének és minden nemzet oda gyülekezik az Úr nevéért Jeruzsálemben és nem követik többé gonosz szívüknek makacsságát.”

Ággeus 2: 7; Míkeás 4: 1, 2; Jeremiás 3: 17.

Isten tervének tanulmányozásában a „harag nagy napja” nyomorúságának végéhez érkezve, és látva azt, hogy az isteni harag miképpen éget *el* minden bűnt és önzést, egy sokkal kellemesebb vizsgálati tárgy áll előttünk a Biblia fényében: az, hogy miképpen lesz bevezetve Isten Királysága, mely a Föld minden nemzetségét megáldja és amely felállítja a dolgok új, állandó, és sokkal jobb rendjét, a múltnak és jelennek, az általános felfogás szerint *is*, hibás *rendje* helyett.

Ha a közeljövő rettegett eseményei már előre vetik árnyékukat és félelmet, meg reszketést okoznak is a világon, *viszont* azok, akik a „Magasságosnak rejtekéből” figyelnek, látják a nyomorúság fellegeinek ezüstös peremét, amely miatt ők felnézhetnek, felemelhetik fejüket és örvendhetnek, hogy elközelgett az ő szabadulásuk, és a drága vér *általi* minden megváltottnak megkönnyebbülése, amikor „feltámad az igazságnak Napja, gyógyulással sugaraiban.” (Mal. 4: 2 – K.J.)

Több, előbb vizsgált eset annyira nyíltan megmutatkozott, hogy még a természetes emberre is jelentékeny mértékben hatással volt. Viszont most egy olyan részre térünk rá, mely egy tisztább látást, az Úr Igéjének egy sokkal gondosabb vizsgálatát, és egy szilárdabb hit általi felfogást követel; ugyanis olyan dolgokkal foglalkozik, melyeket egyelőre csak a hit szemeivel lehet látni. Jóllehet Isten népétől elvárattatik, hogy hitben járjon és nem látásban, és hogy bízzon abban, hogy Isten képes bőségesen végrehajtani azt, amit ígért. – Róma 8: 18-21

Ezekről a dolgokról senki sem tudhatna a saját ismerete, vagy bölcsessége által, hanem csak azok, akiknek kenetük van a Szenttől, és akik Isten hatalmában hívén úgy szólhatnak, hogy: „nem hiúsult meg egy szó sem mindabból, *amit* ... mondott” (1 Királyok 8: 56); ők türelemmel várhatnak és következésképpen bízhatnak a jövő jó dolgokban.

A tárgyunkra vonatkozó előző tanulmányainkban* megvizsgáltuk, hogy a „pogányok ideje”, mely az Izrael előképi királyságának megszüntetése és az igazi, Messiási Királyságnak a jelenlegi királyságok romjain való teljes felállítása közötti időszak, 1914 októberében lejár⁵¹. Láttuk, hogy az Úr **jelenlétének** 1874-től 1914-ig terjedő időszaka egy „aratási” idő, aminek kezdeti szakasza az Ő választott menyasszonyának összegyűjtésére szolgál, és a későbbi szakasza, pedig, nyomorúság egy időszaka a jelen intézmények

*

I. Kötet, 13. és 14. fejezetek; II. Kötet, 4. fejezet

megbuktatására, az új Királyság előkészítésében. Most vizsgáljuk meg a prófécia szövétnekének fényében (Zsoltár 119: 105; 2 Péter 1: 19) a Magasságos Királyságának **felállítására** vonatkozó bizonyos részleteket. Ez a Királyság a Föld ötödik világbirodalma lesz, melynek nem lesz vége; és amely áldást hoz minden alattvalójának, míg minden más királyság nagymértékben kiábrándította, és elnyomta a „nyögő teremtményeket”. Nem csodálkozunk azon, hogy a kijelentés szerint az előképben ezt a Jubileum kürtje vezette be (3 Mózes 25: 9); valamint az sem meglepő, ahogy Ággeus próféta (2: 7) biztosít bennünket, *hogy* ezt végül „minden nép óhajaként” fogják elismerni.

Tartsuk észben, amit már megtudtunk az Írásokból* a Királyság királyi méltóságára és az azt alkotó *személyekre* vonatkozóan, ugyanis gyakorlati összefüggésben van Isten Királyságának, a Mennyek Királyságának felállítása módjával.

(1) Ez Isten Királysága abban az értelemben, hogy a Mennyei Atya a Nagy Király, aki az üdvözítés tervét alkotta, melynek a Millenniumi Királyság egy részét képezi. Az Ő Királysága abban az értelemben is, hogy az Ő **hatalmával** állítatja fel és tarttatja fenn (1 Korintus 15: 24-26). Továbbá ez azért is az Ő Királysága, mert Őt, mint a nagy fő-uralkodót, az Ő törvényeit, szeretetét és kegyelmét fogja képviselni azon Közbenjáró által, Akit Ő rendelt.

(2) Ez a Királyság a Krisztusé is – Isten szeretett Fiának Királysága az által, hogy Krisztus, mint az Új Szövetség Közbenjárója, a Millenniumi Királyság tevékeny uralkodója lesz, mint az Atya képviselője avval a céllal, hogy legyőzze a gonoszt, megsemmisítse a bűnt, és hogy az Atya meg az Ő törvényei iránti tökéletes és őszinte engedelmességre vezesse a megváltott *emberi* fajból mindazokat, akik azt akarják, hogy az isteni hasonlóságra és kegyre teljesen helyreállíttassanak.

*

I. Kötet, 288-300 old.

(3) Ez a Királyság a szenteké is lesz azáltal, hogy ők, mint „királyi papság” (Jel. 5: 10) Urukkal, Jézussal, együtt uralkodni fognak, megítélik és megáldják a világot. – Róma 8: 17, 18

A tulajdonképpeni királyi osztály Urunkból és az Ő evangélium-korszaki „választottaiból” fog állni, akiknek mondta: „Ne félj te kicsiny nyáj, mert tetszett az Atyátnak, hogy néktek adja a Királyságot”. Ezekről mondta Dániel próféta által az Úr: „A Felséges szentjeinek a népéé lesz az ég alatt minden ország királyi uralma, hatalma és nagysága. Ez a királyi uralom örök uralom lesz, neki szolgál majd, és neki engedelmeskedik minden hatalom.” (Dániel 7: 27)

De nem kell elfeledni, hogy ők „el kell változzanak” a feltámadás által (az első feltámadás által – Jel. 20: 4, 6; 1 Kor. 15: 42-46, 50-54; János 3: 5, 8) és ezután többé ők már nem lesznek emberi lények, hanem „isteni természet részeseiként” az emberek számára láthatatlanok lesznek, mint ahogy Isten és a mennyei angyalok is *láthatatlanok*. Ebből kifolyólag szükséges lesz bizonyos közlési eszköz a dicsőséges Egyház között és azok között, akiket megítélnék,* és kiemelnek a lealacsonyodásból, a bűnből és a halálból. Ilyen kapcsolat a szellemi lények és az emberek között a múltban azáltal *létesült*, hogy a szellemi lények megjelentek hústestben, és így értekeztek bizonyos, fontos személyekkel az isteni intézkedésekről. Ekképpen jelentek meg az angyalok Ábrahámnak, Sárának, Lótnak, Gedeonnak, Dánielnek, és a Jézus anyjának, Máriának, meg másoknak. Így lépett kapcsolatba Urunk, mint szellemi lény az apostolaival feltámadása után, – mert szükséges volt, hogy közöljön velük némely utasításokat, „mert még nem adatott a *szent* Szellem, mivel Jézus még nem dicsőített meg”. (János 7: 39)

Viszont mi nem várjuk azt, hogy a Millennium ideje alatt a szellemi hatalom és a földi alattvalói között ilyen módon értekezzenek; ugyanis úgy találjuk, hogy Isten gondoskodott

*

Lásd: 1 Kor 6: 2; és az I. Kötet 8. fejj.

bizonyos, emberi osztályról, akik már megpróbáltattak (az Evangéliumi korszak előtti időszakban) és méltóknak találtattak a tökéletességre és az örök életre; ezen osztály fog szolgálni a Millenniumi korszakon keresztül **közvetítőkként** a *szentekből álló* szellemi Királyság, és alattvalóik, az emberiség, között.

(4) Ezek a közvetítők, habár a szó valódi értelmében nem képezik a Királyságot, oly teljes mértékben fogják képviselni azt az emberek között, hogy őket az emberek Királyságként fogják elismerni és annak csak ők lesznek **látható** képviselői. Emiatt nevezzük őket „a Királyság földi részének” – az emberek számára látható részének. (Lukács 13: 28)

Ők, „Ábrahám, Izsák, Jákob és az összes próféta”, meg az ókori érdemesek, akikre Urunk és az apostolok hivatkoztak (Máté 8: 11; Zsidók 11: 4-40), mivel túljutottak megpróbáltatásaikon, tökéletességben ébresztetnek fel a halálból – teljesen helyreállítva az emberi tökéletességre; nem lesz szükségük egy ezer éven át tartó, „ítélet *általi* feltámadásra” /János 5: 29/, mint az emberiség többi részének. E tökéletesség képessé teszi őket arra, hogy **közvetlenül** értekezzenek a szellemi Királyokkal és Papokkal anélkül, hogy a szellemi lények testet öltése szükséges lenne a törvények közlése céljából. Mint ahogy Ádám, míg **tökéletes** volt, a bűnbeesése előtt, közvetlenül tudott értekezni a mennyei hatalmakkal, épp olyan bensőséges kapcsolatban lesznek ezek az érdemesek, amikor ugyanarra a tökéletességre helyeztetnek.

Viszont a földi uralkodók nem lesznek „Királyok és Papok”, hanem a Király nevezi ki őket „fejedelmekké az egész földön” /Zsoltár 45: 17/ – előljárókká, kormányzókká és oktatókká.

A KIRÁLYSÁG ÉS A KÉPVISELŐI KÖZÖTTI BENSŐSÉGES KAPCSOLAT

Nyilvánvaló az a tény, hogy a Királyság földi szakasza bensőséges, baráti és együttműködő viszonyban lesz a

tulajdonképpen Királysággal, a szellemi uralkodókkal. Olyan rokoni kapcsolatban fognak állni egymással, mint atya és gyermekei, és mint a mennyei kormányval együttműködő kormányzati ágazat: a mennyei lesz a törvényhozó testület, a földi pedig a végrehajtó - hatályba léptető szerv lesz. Ahogy meg van írva: „Mert Sionból [a szellemi Királyságból] jő ki a törvény, és az Úr beszéde [az isteni üzenet] Jeruzsálemből [a „fejedelmeken” által]”. (Ézsaiás 2: 3 /Mikeás 4: 2/)

A KIRÁLYSÁG FELÁLLÍTÁSA

„Istennek Királysága hirdettetik és mindenki [elfogadván a bizonyosságot, mint egy Istentől származó üzenetet] erőszakkal tör abba” (Lukács 16: 16). Ez a kinyilatkoztatás, a Királyság eme kínálata, több mint tizennyolc évszázada végzi a maga tervezett munkáját, a „győzedelmes” „választottak” kiválasztását a világból. E teljes korszak alatt ők az Atya idejét várták, hogy mint az Ő királyai és papjai hatalomra **emeltessenek** vagy magasztaltassanak fel, hogy kormányozzák és oktassák a föld megváltott népét, és hogy ezáltal elhozzák számukra a hit, meg engedelmesség általi örökélet lehetőségét. Mégis ez idő alatt a Királyságnak eme osztálya erőszakot szenvedett el az Ismáel és az Ézsau osztálytól, valamint a Sátánnak, e világ fejedelmének, keze által, és az ő megvakított szolgálai által. Ahogy Urunk kifejezte: „erőszakoskodnak a mennyeknek országáért, és az erőszakoskodók ragadják el azt.” (Máté 11: 12) Urunk, a Királyság feje, a halálig szenvedett és minden követője szenvedett valami földi veszteséget annak következtében, hogy áthelyeztetek a sötétség birodalmából Isten kedves Fiának Királyságába. – Kolossé 1: 13.

Nem azért **vetették alá** magukat több mint tizennyolc évszázadon át a gonosz erőszakos uralmának, mert a feltámasztott, felemeltetett és megdicsőített Urunknak hiányzott volna a hatalma; ugyanis feltámadása után Ő azt mondta: „Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön” (Máté 28: 18). A hatalom gyakorlása elhalasztatott egy

bizonyos célból. Az Atya tervbe vett egy „alkalmas időt” a bűnért való nagy áldozatra, és egy másik alkalmas időt a Királyságnak hatalomban és nagy dicsőségben való felállítására abból a célból, hogy vezesse, és megáldja a világot; és ezek elég távol estek egymástól ahhoz, hogy lehetőség legyen a „választott” Egyház meghívására és felkészítésére, hogy Krisztusnak társörökösei legyenek a Királyságban. A gonosz befolyások és a bűnösök ellenkezése **megengedett** a Királyi osztály tagságára „hivatalosak” megtisztítására, próbatételére, és csiszolására. Ahogy a Fejjel történt úgy kell történjen a testtel is; Isten szándéka az, hogy mindegyik tagot „szenvetések által tegye tökéletessé”, mint új teremtményt. (Zsidók /2:10/; 5: 8, 9)

Viszont, most mi ennek az Evangéliumi korszaknak végén vagyunk és a Királyság felállítása folyamatban van. Urunk, a kinevezett Király, most 1874 októberétől jelen van a próféták tanúsága szerint, azok számára, akiknek fülük van a hallására; a királyi intézménynek formai beiktatása 1878 áprilisától számítható. A Királyság első munkája, ahogy azt Urunk példázataiban és jövendölésében kimutatta (a „választottainak” összegyűjtése), most folyamatban van. Urunk az apostol által kifejti, hogy „feltámadnak **először**, akik meghaltak volt a Krisztusban”, és hogy az Egyház feltámadása egy pillanat alatt fog történni*. Következésképpen a Királyság, amit Urunk és azon alvó szentek képviselnek, akik már alkalmasokká voltak téve, elő voltak készítve és méltóknak találtattak arra, hogy az Ő „testének” tagjai legyenek, mint „menyasszony”, 1878-ban **lett felállítva**; és mindössze annyit kell tenni a kiegészítés érdekében, hogy az élő és még megmaradt „választottak”, akiknek megpróbáltatásuk még nem teljes, „az Úrhoz gyűjtessenek”. /2 Tes. 2: 1/

*

Lásd a III. Kötet, 6. fejezetét

Azonban, a Királyság munkája azonnal elkezdődött, ahelyett hogy az élő tagok pályafutásának végére várna; a függöny innenső oldalán élőknek megvan a kiváltságuk, hogy ismerhessék „a Királyság titkait” és hogy a Királyság munkájába beállhassanak „elváltozásuk” előtt; mielőtt meghalnak (nem „aluszak el”, hanem) a halál pillanatában „elváltoznak” feltámasztatva az áldott, és szent első feltámadásban; ahogy meg van írva: „Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg **mostantól fogva**; bizony azt mondja a Szellem, mert **megnyugszanak az ő fáradozásaiktól** és az ő cselekedeteik követik őket.” (Jelenések 14: 13)

Mindezek összhangban vannak a Szentírás kijelentésével, hogy Isten Királysága először fel kell legyen állítva, mielőtt annak befolyása, és munkája a „jelenlegi gonosz világ” „meglévő – politikai, pénzügyi, egyházi – hatalmainak” teljes megsemmisítését eredményezné a „pogányok idejének” bezáródása, 1914 októbere, körül. Figyeljünk meg néhány, evvel kapcsolatos Igét.

A Hetedik Trombita idejében zajló események leírásában észrevehető a következő sorrend: (1) az Úr, mint a Föld Királya magához veszi a hatalmat és elkezdődik az Ő uralma; (2) következésképpen a nagynyomorúság, mint ítélet eljön a világra. A próféciából arról értesülünk, hogy az uralom a nyomorúság ideje előtt, valamint a szentek meg a próféták feltámadása előtt kezdődik, viszont azután még sokáig fog tartani (ezer évet), míg az egész emberiség „megítéltetik”, megjutalmazva mindazokat, akik tisztelettel adóznak az Úrnak és megsemmisítve azokat, akiknek befolyásuk ártalmas. Figyeljük meg e pontokat a következő idézetben:

„Hálát adunk neked, Urunk, mindenható Isten, aki vagy, és aki voltál, hogy kezedbe vetted nagy hatalmat, és uralkodsz [Krisztusban képviselve – ‘minden az Atyától’ és ‘minden a Fiú által’, az Ő megbecsült képviselője által, van]. És [az elkezdődött uralom következtében] megharagudtak a pogányok

és eljött a te haragod és a halottak ideje, hogy megítéltessenek, és jutalmat adj a te szolgálóidnak és a szenteknek és akik a nevedet félik, kicsinyeknek és nagyoknak és elpusztítsad azokat, akik a földet pusztítják.” (Jelenések 11: 17, 18)

Hasonlóan azt olvassuk, hogy a Királyság uralma „Babilon” bukása előtt elkezdődik; és hogy Babilon a Királyság *általi* ítélet eredményeként bukik meg, – *amit* némelyek, akik benne vannak, később ismernek fel. Ők úgy vannak bemutatva, hogy annak bukása után jutnak világosságra és szabadságra a Krisztus által. Ők így szólnak:

„Igazak és igazságosak az Ő ítéletei, mert megítélte azt a nagy paráznát, amely a földet megrontotta az ő paráznaságával és megbosszulta az Ő szolgálóinak vérét annak kezén.” (Jelenések 18; 19: 2-7)

Dániel próféta isteni ihletettséggel rendelkezett ahhoz, hogy elismételje és megmagyarázza Nebukadnecár király látomását a pogány hatalmakat ábrázoló, nagy szoborról. A látomás bemutatja, amint egy kő összezúzza a szobor lábát, és eredményként, a pogány hatalom teljes megsemmisülését, valamint azt, hogy ez a kő addig növekszik, míg betölti az egész földet. A megadott magyarázat kimutatja, hogy az Isten Királysága fel lesz állítva, és teljes hatalmat kap, továbbá hogy a földi kormányzatok bukása közvetlen eredménye lesz azon Királyság erejének. A Dániel ihletett bizonyossága a következő:

„Azoknak a királyoknak [a szobor lábujjaiban jelképezett utolsó pogány hatalmaknak] idejében **támaszt** az egek Istene birodalmat [mely képviselten jelen volt az egész evangéliumi korszakon keresztül, viszont a világ számára, mint Királyság ismeretlen volt], mely [a szobor által jelképezett, változékony, pogány hatalmakkal ellentétben] soha örökké meg nem romol és ez a birodalom más népre nem száll át [ahogy a szobor hatalma egyik népről a másikra szállt], hanem **szétzúzza és elrontja** mindazokat a birodalmakat, maga pedig megáll örökké.” (Dániel 2: 44, 45)

Urunk biztosította hűségeseit, hogy a Királyság felállításának és a pogány hatalmak megdöntésének idejében a győzedelmes Egyház Ővele lesz és **részt vesz** a munkában. Az Ő saját szavai:

„És aki győz, és mindvégig kitart *munkámban*⁵², annak hatalmat adok a pogányokon; és uralkodnak rajtuk vasvesszővel, mint a fazekas edényei széttöretnek, amiképpen én is vettem az én Atyámtól.” (Jelenések 2: 26, 27. Vessd össze Zsoltár 149: 8, 9 –vel.)

Nem lehetünk képesek pontosan megítélni, hogy milyen jellegű az a nagy munka, amit Urunk végez a megdicsőített szentjeivel a függönyön túl, viszont meg lehetünk győződve arról, hogy ők tevékeny résztvevők abban a munkában, ami ki van jelölve a Királyság ugyanazon osztálya tagjainak, akik még nem végezték be futásukat és szolgálatukat a függöny innenső oldalán: – az aratás munkájában, melyben (1) összegyűjtik az élő „választottakat”, (2) hirdetik Sionnak, hogy „**uralkodik** a te Istened” – a Királyság felállítása *folyamatban* van; és (3) kijelentik Istenünk bosszújának napját.

A FÖLDI KORMÁNY FELÁLLÍTÁSA

Isten országának földi szakaszát nem kell várni, míg a pogányok ideje teljesen le nem jár (1914 októbere előtt), mert azáltal, hogy a pogányoknak uralkodási engedélyt adott addig a dátumig, Isten nem tévedett, és az Ő tervei nem változnak. Amikor fel lesz állítva Isten Királyságának földi szakasza, akkor az izraelita lesz; ugyanis így szólt Isten ígérete, vagyis ez az Ő Ábrahámmal, meg a földi magvával kötött szövetsége. Még a fő kegy – a szellemi Királyság – is először a testi Izraelnek volt felajánlva és nekik adatott volna, ha szívből készségesen elfogadták volna az ahhoz csatolt feltételeket – hogy **Krisztussal együtt szenvedjenek**, hogy azután Ővele együtt megdicsőítenek. (Róma 8: 17) Izrael valóban vágyott azon **legjobb** dolgok után, amelyek Istentől kellett jöjjenek és kereste azokat. De „amit Izrael keresett, azt nem nyerte meg, ellenben a választottak [a zsidók és a pogányok közül

kiválasztott ‘kicsiny nyáj’] megnyerték, a többiek pedig **megkeményítették**”; – de nem örökre, hanem amíg a szellemi mag választottai, a tulajdonképpeni Királyság, teljessé nem válik. (Róma 9: 31-33; 11: 7, 23, 25-32)

Habár az izraeliták különböző fokú hitetlenségükben, összegyűjtetnek Palesztinában isteni kegyelem alatt, az ígéretnek megfelelően; mégis egyiküket sem kell valamely mértékben a Királyság földi szakasza részeként, támogatóiként, vagy szövetségeseiként elismerni, csak akkor, ha először elismerik Jézus Krisztust Isten Fiaként, valamint Izrael és a világ egyetlen Megváltójaként és Szabadítójaként.

A Királyság földi szakaszának kezdete, értésünk szerint, 1914 végén a régi idők szentjeinek feltámasztásában fog állni, Keresztelő Jánostól visszafele Ábelig; „Ábrahám, Izsák, Jákob és minden szent próféta”. (Vesd össze: Máté 11: 11; Lukács 13: 28; Zsidók 11: 39, 40). Habár ezek az ókori érdemesek nem lesznek tagjai a szellemi Királyságnak, osztályrészük sem lesz abban, mivel nem voltak oda meghívva, mert ez a felülről való elhívás, vagy „mennyei hívás” nem volt lehetséges, míg Urunk Jézus nem fizette le a váltságdíjat, mégis ők a világ felett egy kimagasló helyet fognak elfoglalni, *mert* Istentől elfogadott módon bizonyoságot tettek hitükről és szeretetükről a gonosz uralma alatt. Ekképpen ők fel voltak készítve és méltóknak bizonyultak arra, hogy a szellemi Királyság földi miniszterei /követei/ és képviselői legyenek. Evvel összhangban, a Zsoltárokból meg van írva, mint olyan, ami Krisztushoz szól: „Atyáid helyett [ahelyett, hogy ők továbbra is atyáknak számítanának], fiaid lesznek, megteszed őket fejedelmekké [elöljárókká, vezetőkké] mind az egész földön.” (Zsoltár 45: 17)

Ezek az ókori érdemesek nem csak abban a tényben fognak különbözni az emberiség többi részétől, hogy az ő megpróbáltatásuk már a múlté, míg a világ megpróbáltatása még csak azután elkezdődik, hanem még abban is különbözni fognak, hogy ők már a hűségük **jutalmához** jutottak –

tökéletes emberek lesznek, számukra teljesen helyre lesz állítva mindaz, ami Ádámban elveszett, az Istennel való értelmi és erkölcsi hasonlóság és a testi erő tökéletessége. Ily módon ők nem csak a Föld „fejedelmei”, vagy előjárói lesznek (a Krisztusnak és Egyházának – a Mennyei Királyságnak földi képviselői), hanem ők, egyénenként, annak *az állapotnak* mintái lesznek, amit minden készséges engedelmes elérhet az Új Szövetség alatt.

Amikor Ábrahám, Izsák, Jákob és minden ókori érdemes feltámad, és meg fognak jelenni az összegyűjtött izraeliták között, a Jákobnak, Góg és Mágog általi, végső szorongattatása idejének vége felé, az ő felsőbbrendű értelmi erejük hamar megkülönbözteti őket a többiektől. Azonfelül az ő tökéletes elméjük gyorsan megragadja a napjaink ismereteit és találmányait. Ők sok mindenben különbek lesznek *a többieknél*, az ember Jézus Krisztushoz hasonlóan, akiről a nép így szólt: „Hogyan ismerheti ez az Írást, hiszen nem is tanulta?!” (János 7: 15). És amiképpen Jézus világosan, határozottan, tisztán tanította a népet, és nem az írástudókéhoz hasonló, kétkedő, meg zavaros módon, akképpen lesz a tökéletességre emelt ókori érdemesekkel is, amikor ők az emberek között megjelennek. Emellett az ókori érdemesek, a „fejedelmek”, közvetlen kapcsolatban lesznek a szellemi Királysággal (Krisztussal és az Egyházzal), ahogy Urunk is az angyalokkal, és ahogy Ádám is hasonló személyes kapcsolatnak örvendhetett, mielőtt törvényszegőként isteni ítélet alá került volna. Az új föld (a társadalom új rendje) ezen „fejedelmei” teljes mértékben képesítve lesznek a számukra biztosított, tiszteletreméltó helyre.

Ezenképpen látjuk, hogy amikor eljön Isten ideje a Királyság beiktatására az emberek között, az Ő ügynökei teljesen készen fognak állni arra a szolgálatra, és a bölcs politikájuk mesterfogása, a mértékletességük és a méltóságteljes önuralmuk, minden kegyben és erényben *mutatott* személyes példájuk vonzani fogja az embereket, és gyorsan megnyeri őket

– a nagy nyomorúság miatt megszelídülteket – a tevékeny együttműködésre. Még mielőtt felfednék azonosságukat, Izrael népe kétségtelenül észreveszi más emberek fölötti kiválóságukat.

Továbbá, ne feledjük, hogy éppen az a nagy nyomorúság rendeltetése, hogy megtörje az egész világ kőszívét, hogy porba hajtsa a büszkeséget, és hogy feltörje a parlagon hagyott területet, a fájdalom, nyomorúság, meg a bánat mély barázdáival, és hogy ekképpen felkészítse a világot a Millenniumi Királyság nagy áldásaira. Annak feltett szándékát fogja szolgálni, ahogy a próféta kijelenti: „Mert ha [Te, az Úr] ítéletet tartasz [mindenfelé] a földön, igazságot tanulnak a világ lakói” (Ézsaiás 26: 9). Addigra mindenki megtanulta már, hogy az önző tervek és mindazok a fondorlatok, amelyeket a bukott emberek tudnak kigondolni és kivitelezni, csak hibások lehetnek, és csak különböző fokú nyomorúságba, meg zűrzavarba vezethetnek. Akkor mindenki vágyakozni fog, de reménytelenül egy igazságos uralom után. Kevesen fogják fel, hogy mennyire közel is van.

Izraelnek a Királyságba vetett, régóta táplált reménye időközben fel fog éledni azok között, akik az ígéretek iránti tiszteletükből kifolyólag addigra összegyűltek Palesztinában. Amikor az ókori érdemesek bejelentik feltámadásukat ezeknek, és az igazságos kormányforma fel lesz állítva, kétségtelenül felismerik azt, hogy a terv az Úré, és amikor megtudják, hogy fölöttük a valódi Királyság a szellemi, és hogy a keresztre feszített Jézus a Király és értelmükben a hit-szemeikkel „rátekinének arra, akit átszegeztek és úgy gyászolják, ahogyan az egyetlen gyermeket szokták, és úgy keseregnek miatta ... Azon a napon nagy gyász lesz Jeruzsálemben.” Isten pedig „kiönti Dávid házára és Jeruzsálem lakosaira a kegyelemnek és a könyörületességnek Szellemét”. (Zakariás 12: 10, 11)

A Góg és Mágog seregei szétszórásának, és Izraelnek az ellenségeitől való csodálatos szabadulása hírért hamarosan az

ő feltámasztott, neves „atyái” megjelenésének híre fogja követni, meg annak a kormánynak felállítása, melynek ők lesznek az élén; valamint ezt követi majd az Izrael általános megtérése ahhoz a Messiáshoz, melyet oly sokáig elutasítottak. Kétségtelenül ezek közül sok *dolgot* csalásnak fognak tartani a pogányok között; nevetni fognak a zsidókon, hogy hiszékenyek, és az ókori érdemeseket pedig ravasz szélhámosoknak fogják besorolni.

Viszont az új védnökség alatt újraszervezett kormányt követő áldás Palesztinában oly csodálatos és gyors változásokat fog hozni Izrael jólétében, hogy bámulatba fogja ejteni az akkor még anarchista és elbátortalanított világot és sokakat olyan gondolatra és vélekedésre fog vezetni, hogy – csalók, vagy sem, viszont éppen arra van szüksége a világnak, amit ezek az önmagukat feltámasztott prófétáknak állító emberek végeznek! Adná Isten, hogy vennék át az ellenőrzést az egész világ felett, és rendet meg békességet teremtenének ebből a világméretű zürzavarból. Akkor kérni fogják, hogy ezek a csodálatos „fejedelmek” terjesszék ki mindenüvé kormányzatukat, az igazságosságuk igáját, látván, hogy az mennyire kedvező Izraelre nézve. Ezt a következő szavakban állapítja meg a próféta:

„Az utolsó időben szilárdan fog állni az Úr házának hegye [Királysága] a hegyek tetején [mint egy olyan Királyság, mely kimagaslik, és felsőbbbséget gyakorol minden királyság felett], és magasabb lesz a halmoknál [a legmagasabb csúcsoknál], és özőnlenek hozzá mind a nemzetek. És eljön a sok nép, és ezt mondják: Jöjjetek, menjünk fel az Úr hegyére [Királyságába], Jákob Istenének házához, hogy **megtanítson minket az Ő útaira**, és mi járjunk az Ő ösvényein, mert Sionból [a szellemi Királyságból – a megdicsőített – Fej és Test – Krisztustól] jön ki a törvény, és az Úr beszéde Jeruzsálemből [a „fejedelmek” kezében lévő földi, képviseleti kormány székhelyéről]. És [előzetesen – a nagy nyomorúság idejében] ítéletet tart a nemzetek között és

megfenyít számos népet; és [az Úrtól származó fenyítésnek eredményeként, valamint az Ő törvényének meg Igéjének következtében] ők pedig kardjaikat ekevasakká kovácsolják, és lándzsáikat szőlőmetsző késekké. Nemzet nem emel kardot nemzet ellen, és nem tanulnak többé hadviselést.” (Ézsaiás 2: 2-4; Mikeás 4: 1-4)

A KIRÁLYSÁG ÉS A FÖLDI „FEJEDELMEI” KÖZÖTTI KÖZVETLENSÉG

Ahogy várhatjuk, a Királyság két része közötti kapcsolat könnyű és közvetlen lesz, és ezáltal az emberiség felügyelete és oktatása teljes lesz – a „fejedelmek” lesznek az isteni közlés csatornái. Úgy tűnik, hogy ez volt az Urunk Nátánáelhez intézett szavainak célzata: „Mostantól fogva meglátjátok a megnyílt eget és az Isten angyalait, amint felszállnak az *Emberfiához* és leszállnak az *Emberfiától*”⁵³ (János 1: 52). Vajon nem volt-e a Jákob álma az ég és a föld közötti létráról, és azon fel és lejáró küldöttekről egyben egy jövődőlés is, mely elővetítette azt a jövődől, közvetlen kapcsolatot, amely a Mennyei Királyság és a világ között lesz, és *azt hogy* e világot megáldó munkában magának Jákobnak is, mint az egyik összekötő üzenetvivőnek, része *kell* legyen? Mi azt hisszük, hogy annak volt szánva. (1 Mózes 28: 10-12)

A Szentírásban világosan ki van mutatva, és akik *azt* tanulmányozzák, általában felismerik, hogy Mózes a Törvény Szövetség közbenjárójaként előképe volt a Krisztusnak, az Új Szövetség Közbenjárójának, de nem mindegyik ismeri fel, hogy Mózes a teljes Krisztusnak – Fejnek és Testnek – előképe volt, és hogy ebben az értelemben a teljes Evangéliumi korszak a Krisztus *feltámasztásának* időszaka volt. Mégis az előképnek ez az egyetlen olyan alkalmazása, amely számos esetben talál; mint például a Cselekedetek 3: 22, 23-ban.

Úgy tűnik, hogy Mózes a Törvény Szövetségnek Sinai hegyi beiktatásánál előképe volt a teljes Krisztusnak (Fejnek

és testnek) a Millenniumi korszak bevezetésekor, amikor az Új Szövetség be lesz vezetve a világ számára, – miután a „nagy [hetedik] trombita harsogása”, a Harag Napjának „sűrű homálya, meg sötétsége”, és „nagy földrengése” stb. megrémítette az emberiséget, és felkészítette őket arra, hogy a nagy Tanító szavát meghallják és örömetst elfogadják az Ő Új Szövetségét. Ezt félreérthetetlenül kimutatja az Apostol (Zsidók 12: 18-22), aki, úgy tűnik, hogy a párhuzamosság minden lépését feltünteti. Izrael a Sinai hegyhez közeledett, és végül annyira közel került, hogy érinthette volna a hegyet, mely oly félelmetes látványt nyújtott, és ijesztő hangokat hallatott, hogy mindenki félt és reszketett; viszont mi a Sion hegyéhez közeledtünk és annak csodálatos dicsőségéhez, meg áldásaihoz, melyek magasan fölötte állnak a Sinai hegyének. Ellenben e nagy áldásokat sokkal rettenetesebb trombita-harsogás, ijesztőbb sötétség meg földrengés kíséri – minden állhatatlan dolognak (mindennek, ami bűnös és ellentétes az isteni akarattal) végső megrendítése, annyira, hogy csak ami igaz és időtálló az maradhat meg. Az egész ügynek megoldása a következő szavakban rejlik: „Annak okáért rendíthetetlen Királyságot nyervén, [mi, akik ekképpen ezeket várjuk] legyünk háládatosak, melynél fogva szolgáljunk az Istennek tetsző módon.” (Zsidók 12: 28)

Ennek a szemléltetésnek vizsgálatát folytatván jegyezzük meg, hogy ezután Mózes felment a hegyre (a Királyságba) és előképileg megdicsőítettet; vagyis, az ő arca annyira fénylett, hogy Izrael nem tudott rá nézni. Ez az Egyháznak (Fejnek és testnek) a dicsőségben való betelését jelképezheti. A **lepel**, amit Mózes azután a nép előtt viselt, viszont félretett, amikor a hegyen volt az Úrral, úgy tűnik, hogy a Királyságának földi szakaszának, a „*földi* fejedelmeinek” előképe lehet, akik által Krisztus a néphez szól, és akik az Ő dicsőségét elrejtve Őt képviselik. Úgy tűnik, hogy ez egy feltűnő szemléltetése annak a közvetlen kapcsolatnak, mely a földi „fejedelmek” és a mennyei Királyok meg Papok

között lesz. Mózes felmenetele a hegyre avégett, hogy Istennel tanácskozzon, miközben azt felhő borította, villámlott és a föld rengett a mennydörgéstől, azt a tényt ábrázolta, hogy a Krisztus Teste teljessé válása, az utolsó tagok „elváltozása” és a Királyságba való felvételük akkor lesz, amikor a dolgok jelenlegi rendje megváltozik, oly nagy nyomorúságnak ideje alatt, amilyent a földön még soha sem tapasztaltak.

Miképpen a Törvénynek első táblái, melyek széttörték a Törvény Szövetségnek a „test erőtlensége” miatti kudarcát jelképezték, éppen úgy a második rend tábla az Új Szövetséget jelképezi, melynek Krisztus a Közbenjárója és amely nem fog kudarcot vallani. Ez az Új Szövetség akkor lép hatályba a **világ** számára, miután a „Krisztus Teste” teljes lesz. Időközben a Mózeshez hasonló Nagy Próféta tagjainak kiválasztása folytatódik. (Cselekedetek 3: 23) Itt jegyezzük meg azt a tényt, hogy Mózes akkor **változott el** annyira, hogy a nép előtt leplet kellett viselnie a fénylő arca miatt, amikor a második Törvény táblák adattak (melyek az Új Szövetséget ábrázolták).

A Királyság beiktatását oly félelmetes jelenetek fogják kísérni, hogy az egész világ félelmében reszketni fog, és örömet el fogják fogadni az Úr Felkentjét az egész Föld Királyaként. Ahogy Izrael esedezett, hogy az ÚR ne beszéljen velük többé – azokban a félelmetes látványokban és hangokban, melyeknek Sinainál voltak tanúi, úgy most minden nép azt fogja kívánni, hogy Jehova, az ÚR, ne beszéljen többé velük bosszúságában, és hogy ne nyugtalanítsa őket heves és jogos haragjában. Ehelyett örömmel fogják hallgatni a nagy Közbenjárót, és elfogadják Őt, mint Királyt, akit Jehova helyezett fölénk – Emánuel, Mózes nagy ellenképét – a lepel mögötti (rejtett) Prófétát, Papot és Királyt. Vesd össze: Zsidók 12: 19 és Zsoltár 2: 5, 6 verseket.

Izrael készséges lesz, és sóvárogni fogja az új Királyságot; ahogy meg van írva: „A te néped készséggel siet a Te *hatalmadnak* napján” (Zsoltár 110: 3 – K.J.) Ez éppen az lesz, amit Izrael várt (az Evangéliumi korszak magasabb, szellemi hívásával szemben megvakíttatva); csak hogy ez sokkal magasztosabb és maradandóbb lesz, mint valaha gondolhatták volna. Majd egy nagyszámú, száználmasan félreértesült, Krisztusban részben hívő *személy* fogja mondani: „Nem a Te nevedben prófétáltunk [prédikáltunk], és cselekedtünk sok hatalmas dolgot?” (Máté 7: 21, 22). Ezek nem lesznek elismerve Krisztus Menyasszonyaként, hanem a nagy nyomorúság idején elhagyatva, sírás és fogcsikorgatás lesz részük, és a szektarianizmusuk helyett kétségtelenül Isten népévé válnak és „készségesek” lesznek az Ő „*hatalmának* napján”. És valóban majd, ahogy szövegünk kijelenti, nagyon rövid idő alatt felismerik az Isten Királyságát, mint ami „minden népnek óhaja”.

ERKÖLCSI ÉS TÁRSADALMI REFORMOK

Az Úr Törvénye, mely akkor Sion Hegyről, a Királyságából, fog kijönni, és amit az Úr Igéjeként az Ő „fejedelmei” Jeruzsálemből, a világ új fővárosából, fognak kihirdetni mindenkinek, azonnal hatással lesz mindarra, amit máris „égbe kiáltó bűnnek” könyvelnek el. Erkölcsi reformokat fognak bevezetni minden területen; pénzügyi, társadalmi, és vallási kérdésekben átalakítások fognak történni úgy az Igazsággal, mint a Szeretettel összhangban. A jogosság mérőkötté lesz és az igazság színelővé (Ézsaiás 28: 17); a föld minden ügyét rendezni fogják, az igazságosság mértékével ki fogják vizsgálni, és szigorúan egyeztetni fogják azzal.

Milyen sokat fog jelenteni ez azoknak az üzletágaknak betiltását illetően, melyek kísértik az embereket, bukott természetük gyengesége és a szellemi, meg erkölcsi minőségük kiegyensúlyozatlansága által csábítják és

megrontják! A szeszfőzdek, a sörfőzdek, a kocsmák, a bordélyházak, a játéktermek, és az időrabló, meg jellemromboló üzletágak mind be lesznek szüntetve; és ezeknek személyzete valami olyan tennivalót kap, mely hasznos lesz úgy nekik, mint másoknak is.

Hasonlóképpen be fogják szüntetni a hadihajók építését, valamint a támadó és védelmi fegyverek gyártását, és fel fogják oszlatni a hadseregeket. Az új Királyságnak nem lesz szüksége ilyesmikre, hanem bőséges hatalma lesz arra, hogy rögtön igazságot szolgáltatson a gonosztevők megbüntetésével, amikor elhatározzák annak elkövetését, de még mielőtt másoknak kárt okoznának – mert nem ártanak, és nem pusztítanak sehol a szent Királyságban (Ézsaiás 11: 9), kivéve azt a tényt, hogy a hozzáértő és igazságos Bírók a javíthatatlanokra a második halált *fogják mérni*. – Ézsaiás 32: 1-8; 65: 20-25; Zsoltár 149: 9; 1 Korintus 6: 2.

Nem lesz többé helye a banki, a tőzsde és más ügyleteknek, mint például a munkáltatásnak, melyek nagyon hasznosak a jelenlegi körülmények között; mert az új körülmények között az emberek kénytelenek lesznek egymáshoz úgy viszonyulni, mint egy család tagjaihoz és a magán tőke, meg a pénzkölcsönzés a múlté válnak. A földbirtokosok és a kölcsönző ügynökségek ugyancsak új munkakört fognak találni, mert az új Király nem fogja elismerni a jelenlegi kiváltságokat és a most nyilvántartott közjegyzői okiratokat. Ki fogja jelenteni, hogy amikor a Kálvárián megváltotta Ádámot és utódait, ugyanakkor **megvásárolta** Ádám felségjogát – a földet is (Efézus 1: 14 / *“a tulajdon megváltására”* – K.J.); és Ő nem csak az önzők meg a kapzsis között fogja felosztani azt, hanem a kövérebb részét „a szelídeknek” fogja adni a hegyi beszédében *elhangzott* ígéreteinek megfelelően. (Máté 5: 5)

Erről a Mózes által jelképezett, nagy Királyról és Bíróról (Fejéről és Testről) az Úr kijelenti:

„Akin az ÚRnak szelleme megnyugszik: bölcsességnek és értelemnek szelleme, tanácsnak és hatalomnak szelleme, a

Jehova ismeretének és félelmének */tiszteletének* – K.J./ szelleme; és gyönyörködik a Jehova félelmében, és nem szemeinek látása szerint ítél, és nem füleinek hallása szerint bíraskodik: igazságban ítéli a gyöngéket, és tökéletességben bíraskodik a szegények felett; megveri a földet szájának vesszejével, és ajkai leheletével megöli a hitetlent. Derekának övedzője az igazság lesz, és veséinek övedzője a hűség.” (Ézsaiás 11: 1-5)

Úgy tűnhetne egyeseknek, hogy ez az isteni tervzet a Földet paradicsommá változtatja a szegények számára, viszont gyötrellem helyévé azok számára, akik jelenleg hozzászoktak a fényűzéshez és ahhoz, hogy a többséggel szemben előnyöket élveznek akár a szerencse, vagy a jobb képességek, meg jobb alkalmak folytán, akár tisztességtelen eljárásuk által. De emlékezzenek vissza a Bíró szavaira, melyeket tizennyolc évszázada mondott: „De jaj néktek, gazdagoknak, mert elvettétek a ti vigasztalásokat, jaj néktek, kik beteltetek [megelégedtetek], mert éhezni fogtok [elégedetlenek lesztek]” (Lukács 6: 24, 25). A kezdetben ők hajlamosak lesznek siránkozni az előnyeik elvesztéséért, és amiképpen jelenleg az istenfélő gazdagoknak nehezére esik, hogy szívüket és életmódjukat olyan állapotba hozzák, amelynek jutalma a Krisztus Királyságában való, akkor hasonlóképpen azoknak, akik előzőleg megszokták a gazdagságot, olyan nehézségeik lesznek, amiket nem fognak tapasztalni azok, akik előzőleg a nyomor iskolájában nevelkedtek.

Viszont el kell fogadni a társadalom elkerülhetetlen kiegyenlítését, melyet a Bosszú napjának anarchiája valósít meg; és a Szeretet hatalmának előnyeit idővel (egyesek lassabban, mások gyorsabban) elismerik, és általánosan értékelni fogják. Fel fogják ismerni, hogy az isteni elrendezés szerint mindenki, ha akar, meg lehet áldva, igazán boldog lehet és haladhat „felfelé” a Szentség útján a nagyszerű, emberi tökéletesség felé (az Isten hasonlatosságára) és az örök életre (Ézsaiás 35: 8). Amit most általában elismernek, teljesen

helyesnek fogják ítélni, nevezetesen azt, hogy ha a jelenlegi kényelem mellett mindenki rendszeresen és bölcsen dolgozna, nem lenne szükséges *napi* három óránál több munkára minden egyén számára. *Továbbá* a mennyei Királyság vezetése alatt a fárasztó munka alól felszabadult órák nem vezetnének erkölcsi és testi romláshoz, ahogy a jelenlegi körülmények között, a gonoszság, meg a minden oldalról *támadó*, és az öröklött gyengeséget kihasználó kísértések között, kétségtelenül *ahhoz vezetnek*.

Ellenkezőleg, amikor Sátán meg lesz kötözve (a gonoszság meg lesz fékezve), és a külső kísértések megszűnnek, a szabad idő a megdicsőített Egyház vezetése alatt lesz eltöltve olyan tanulmányokkal, melyek egyre vonzóbbak és érdekesebbek lesznek – a természet tanulmányozásával és a természet Istenének, meg az Ő sajátosságainak – az Ő Bölcsességének, Igazságának, Szeretetének és Hatalmának tanulmányozásával. Ekképpen kellemesen haladhatnak az emberi tökéletesség felé – az ő pályájuk, vagyis megpróbáltatásuk vége felé; mert, hogy ne feledjük, az új kormány az alattvalóinak nem csak a nagy ügyeiről fog tudomást venni, hanem a kisebbekről is. Ez egy „*atyai kormány*” lesz, a szó teljes értelmében.

Érthető lenne az, hogy az emberek nagy aggodalommal szemléljék a legautokratikusabb uralmat, amit a világ valaha ismert, amely alatt az egész emberiség élete, tulajdona és minden érdeke teljes mértékben és megfellebbezhetetlenül a Király kezében lesz, ha nem lennének a legteljesebb és legmeggyőzőbb bizonyítékaink arra nézve, hogy a Királyság minden rendszabálya és rendelkezése az alattvalói javára van eltervezve. Annak a Közbenjáró Uralomnak a Királya annyira szerette azokat, akik fölött Neki uralkodni kell, hogy a saját életét adta **váltásdíjuként**, hogy egy egyéni megpróbáltatást biztosítson számukra az örök élet elnyerésére; és éppen az a Millenniumi uralom célja, hogy segítse őket ezen a próbán. Mit lehet ennél többet kívánni? Mint a Megváltó, igazság szerint joga van arra, hogy teljesen ellenőrizze azt, amit a saját vére

arán megvett; és mindazok, akik értékelik azt a szeretetet, amit Ő tanúsított, hogyha az ügyet az ő szavazatuk kellene eldöntse – habár ez nem ekképpen fog történni –, akkor örömmel adnának Neki teljes hatalmat, meg tekintélyt, és azonnal engednének az Ő igazságos akaratának.

Viszont a „szentek”, akik társörökösei lesznek a Királyságban, mint társult bírók – biztonságosan felruházhatók teljes, ellentmondást nem tűrő uralommal?

Bizony igen!, ahogy Jézus Krisztus bebizonyította, hogy a Mennyei Atya szellemével rendelkezik, hogy az Atya „valóságának képmása”, éppen úgy a „kicsiny nyáj” *tagjairól*, az Ő Királyságának társörököseiről is be lesz bizonyosodva, hogy a „Krisztus Szellemével” – a Szeretet szent Szellemével rendelkeznek. „Meghívásuknak” egyik feltétele az, hogy „Isten szeretett Fiának **képmásává**” kell váljanak, és senki más nem lesz elfogadva, mint olyan, aki az elhívását és kiválasztását biztossá teszi. Valójában, annak érdekében választatnak a gyengék és a tökéletlenek közül, hogy együtt tudjanak érezni azokkal, akik az ő gondoskodásuk és nevelésük alatt lesznek, *ugyanis* megtanulták, hogy mit jelent egy jó küzdelmet vívni az igazságosságért és az igazságért, a tévelygés és a bűn ellen. Igen, a Királyi Papság *másod*⁵⁴ papjaiban éppen úgy, mint a Főpapjában aggodalom nélkül meg lehet bízni. Isten rábízza ezekre a hatalmat, és a leginkább ez szavatolja azt, hogy e hatalmat igazságosan, bölcsen és szeretetteljesen fogják használni a világ megáldására.

A VASPÁLCA URALMA

A nemzetek erővel, ellenállhatatlan erővel lesznek kormányozva, míg egy általános engedelmisség által fel nem lesz állítva az igazságos rend; minden térd meghajol és minden nyelv az isteni hatalom és dicsőség mellett fog vallást tenni, és kötelező lesz a külső engedelmisség. Ahogy meg van írva: „Uralkodik rajtuk *vaspálcával*, és mint a fazekas edényei széttöretnek.” (Jelenések 2: 27) Ezek a csapások és

összetöretések tulajdonképpen a bosszú napjához tartoznak és habár a pálca uralma a Millenniumi korszakon keresztül végig fog tartani, valószínűleg nem lesz szükség a használatára, mivel hogy minden nyílt ellenkezés teljes mértékben meg lesz fedve a nagy nyomorúság idején. A próféta bemutatása szerint Isten a csapásoknak eme időszakában a zúgolódó, hangoskodó és erőszakos emberiségnek így szól: „Csendesedjete és ismerjéte el, hogy én vagyok az Isten! Felmagasztaltatom a nemzetek között, felmagasztaltatom a földön!” (Zsoltár 46: 11). Mindamellte a teljes Millenniumi korszak műve lesz az, hogy „a jog mérőzsinórrá, és az igazság mérőónná” tétessék minden ember, minden kicsi és nagy ügyében. Ekképpen „mindnyájan Istentől tanítottak lesznek” /János 6. 45/ az Ő „választott” Szolgája – a Szövetségnek Követe (Fej és Test) által, aki Próféta, Pap és Király; Próféta abban az értelemben, hogy tanító, Király abban az értelemben, hogy kormányzó, és Pap abban az értelemben, hogy Közbenjáró, aki, miután megváltotta a népet, annak szószólója lesz és az isteni áldások szétosztója. Ezek a tisztségek egyesülnek benne: „Te pap vagy örökké, Melkisédek rendje szerint” – aki egy pap volt az ő trónján. (Zsid. 7: 17; Zak. 6: 13; Csel. 3: 22; 5 Móz. 18: 15)

Mint a bölcsesség megismerésítője, az új Király kijelenti: „Enyém a tanács és a valóság, én vagyok az eszeség, enyém az erő. Én általam uralkodnak a királyok, és az uralkodók végeznek igazságot. Én általam viselnek a fejedelmek fejedelemséget és a nemesek, a földnek [a Királyság földi szakaszának] bírái. Én az engem szeretőket szeretem, és akik engem szorgalmasan keresnek, megtalálnak. Gazdagság és tisztesség van nálam, megmaradandó jó és igazság. Jobb az én gyümölcsöm a tiszta aranyból és az én hasznom a válogatott ezüstnél. Az igazságnak útján járok és az igazság ösvényének közepén; hogy az engem szeretőknek valami valóságost adjak örökségül, és hogy erszényeiket megtöltssem... Mert aki megnyer engem, nyer életet és szerzett az Úrtól jóakaratot. De

aki vétkezik ellenem, erőszakot cselekszik az ő lelkén; minden, valaki engem gyűlöl, szereti a halált.” – Péld. 8: 14-21, 35, 36.

IZRAEL EGY SZEMLÉLTETÉS

Kétségtelenül a világnak idő adatik arra, hogy megláthassák az isteni kormányzás működését Izraelben és annak gyakorlati hasznát az akkor uralkodó anarchiával szemben, annyira, hogy a nemzetek többsége „óhajtani” fogja a Királyság uralmát. Ezt erőteljesen ábrázolja az Izraelhez akkorra intézett prófétai szó:

„Kelj fel, világosodjál, mert eljött világosságod, és az ÚR dicsősége rajtad feltámad. Mert íme, sötétség borítja a földet és éjszaka a népeket, de rajtad felragyog az ÚR és dicsősége rajtad megláttatik. És népek **jönnek világosságodhoz** és királyok [a földi elöljárók] a rád ragyogó fényhez [ez a szellemi Izraelre, az Igazság Napjára fog vonatkozni, de a földi képviselőikre – a kegyelembe visszaállított testi Izraelre is].

Emeld fel köröskörül szemeidet és lásd meg: mindnyájan egybegyűlnek, és hozzád jönnek, fiaid messziről jönnek, és leányaidat ölben hozzák. (vesd össze az Ezékiel 16: 61.-el) Akkor meglátod és ragyogsz az örömtől és remeg és kiterjed szíved, mivel hozzád fordul a tengerek [az anarchista tömegek – lásd Jel. 21: 1] kincse, és a népeknek gazdagsága /nemzeteknek ereje – K.J., k.K./ hozzád kerül ... és az ÚR dicséreteit hirdetik.” (Ézsaiás 60: 1-6, 11-20)

Valóban, az egy dicsőséges nap lesz, amikor a vakok szemei megnyílnak és amikor sokan igazságosságra térnek! Ez a megtérés és megújulás napja lesz az igazság irányvonalán, nem a félelmén, meg a félrevezetésén. Az az idő lesz, amit a próféta említ, amikor „egy nemzet egy napon születik” (Ézsaiás 66: 8). Izrael lesz az a nemzet: (1) a szellemi Izrael, a „szent nemzet”; (2) a testi Izrael, az *előbbinek* földi képviselője. Izraelből fog ragyogni a fény és a megszelídített világot térdre kényszeríti, és ez bevezeti az Úr szentsége szellemének megígért kitöltését „**minden testre azon napok**

után” úgy, ahogy ez az igazi szolgálóira és szolgálóleányaira is kitöltetett **ezekben a napokban**. – Jóel 2: 28

Ez az Üdvösség napja, ahogy Dávid próféta megénekelte (Zsoltár 118: 18-27):

„Ez az a nap, melyet az ÚR rendelt;
Örvendezzünk és vigadjunk ezen! ...
A kő, amelyet az építők megvetettek,
Szegletkövé lett!
Áldott, aki jó az ÚRnak nevében! *
Oh Uram, segíts most;
Oh Uram, adj most jó előmenetelt!
Keményen megostorozott engem az ÚR;
De nem adott át engem a halálnak.
Nyissátok meg nékem az igazság kapuit,
Hogy bemenjek azokon és dicsérjem az URat!
Ez az ÚRnak kapuja;
Igazak mennek be azon.
Magasztallak Téged, hogy meghallgattál,
És szabadulásomul lettél.
Isten az ÚR, Ő világosított meg minket!”

Ekképpen látjuk, hogy a jövőnek nevelő reformjai és oktatása az emberek szívénél fognak kezdődni; az első lecke az lesz, hogy: „A bölcsesség kezdete az ÚRnak félelme” (Pél. 9: 10). Napjaink oktatásának egyik nagy nehézsége, ennek az elemi bölcsességnek hiánya, mely büszkeségre, döllyfösségre és elégedetlenségre visz. A kegyelem minden munkája a Királyság szabályzása szerint helyesen fog elkezdődni és alaposan lesz véghez víve.

A megváltott *emberi* fajnak egyik teremtménye sem lesz túl jelentéktelen ahhoz, hogy az isteni kegyelem ne érhesse el hozzá a Királyság mindenható és áldott közvetítésével. Semmi bűn általi lealacsonyodás nem lesz túlságosan mély ahhoz, hogy az irgalom keze ne érhesse el hozzá a véren megváltott

*

vesd össze a Máté 23: 39.-el

lélek megmentésére; a tudatlanság és babona sötétsége nem lehet annyira sűrű egy szívben sem, hogy az isteni igazság és szeretet fénye át ne tudjon hatolni azon, és az új nap örömeinek és boldogságának ismeretét ne hozhassa el, valamint azt, hogy engedelmesség által részesedni lehet abban. Semmi betegség, mely megtámadhatja és fertőzheti a testet nem kerülhet ki a Nagy Orvos figyelme és ellenőrzése alól. Nem lesz semmi eltorzulás, vagy szellemi fogyatékoság mely ellenállhat az Ő gyógyító érintésének.

MINDAZOK, AKIK A SÍROKBAN VANNAK, ELŐ FOGNAK JÖNNI

A helyreállítás nagy munkája, mely ekképpen fog elkezdődni az életben lévő nemzetekkel, mindjárt ki fog terjedni a föld minden elaludt családjára, mert az óra eljön, bizony, nincs már messze, mikor mindazok, akik a sírokbak vannak, meghallják az Ember Fiának szavát és kijönnek: „amikor a halál és a hádesz [a sírok] kiadják a halottakat, és a tenger is kiadja a halottakat”. (János 5: 28, 29; Jelenések 20: 13) Bizony, még a Góg seregei, is és Izrael minden bűnöse, akik a nagy nap ütközetében estek el, a megfelelő időben kijönnek; de nem ismét a törvénytelenek pusztító hadseregeként, hanem mint megfenyített és bűnbánó egyének, akiknek arcát szégyen és zavar borítja annak a napnak fényében, viszont akik ekképpen kegyelemben részesülnek, és alkalom adatik nekik arra, hogy ismét tisztességre és erényességre emelkedjenek.

Az ókori érdemesek feltámadása, együtt a betegek gyakori gyógyulásával válaszként a hitből fakadó imára, valószínűleg azt fogja sugallni az embereknek, amikor elegendő idejük lesz a gondolkodásra, és talpra fognak állni a nagy nyomorúság pusztítása után, hogy mások is – barátaik meg rokonaik is – feltámadhatnak a halálból és a sírokból a Krisztus ígéreteinek beteljesedéseként, *miszerint mindazok*, akik a sírokbak vannak, meghallják az Emberfiának szavát és kijönnek. Nem egy ésszerűtlen gondolat, hogy ez a nagy munka az elhunyt

barátok visszanyerésére, hitből fakadó imára kapott válaszként kezdődhet el és haladhat. Úgy tűnik, hogy egy ilyen módszer ésszerűségben felette áll annak, amit kigondolhatunk. Például: a halottak fokozatosan és elhalálózással ellentétes sorrendben lennének előhívva. Ekképpen otthont, szívélyes fogadtatást és életszükségleti dolgokat biztosítának a felélesztettek számára rögtön az életre kelésükkor, és így ismerős lehetne számukra azoknak nyelve, magatartása és szokásai, akik körülöttük vannak; míg, ha a sorrend fordítva lenne, a felébresztettek teljesen felkészületlenek lennének eszerint az új körülmények szempontjából; továbbá teljesen idegenek lennének, és nem illenének abba a nemzedékbe, melyek közé sorsuk juttatná őket. Azonban, ezek az ellenvetések nem érvényesek a prófétákra és a többi, ókori érdemesre, akik, miután megpróbáltattak, tökéletes emberekként lesznek feltámasztva és akik, mint tökéletes emberek értelmileg, erkölcsileg és testileg a többi fölött fognak állni.

Kevésbé valószínű az, hogy minden könyörgés az eltávozott barátok visszanyerésére azonnal meg lesz hallgatva; ugyanis az Úrnak meghatározott terve van azok helyreállítására, amellyel egyes kérések nem lennének összhangban. Valószínűleg az Ő sorrendje, ahogy ezt az Egyház és az ókori érdemesek feltámasztása is világosan mutatja, az alkalmasság szerint lesz – úgy a feltámasztandóknak, mint a barátaiknak alkalmassága szerint, és azon körülmények alkalmassága szerint, amelyben az új életük el fog kezdődni. Ez egy bizonyos fokú felkészülést fog követelni azok részéről, akiknek ilyen kéréseik lesznek – egy szívbeli és életmódbeli felkészülést, valamint azoknak a körülményeknek elkészítését, melyek kedveznek a szentség útján való haladásnak. Ekképpen ezek a visszanyerések az élők hűségének jutalmává válnak, és egyben kedvező feltételeket teremtenek a felélesztettek számára is.

DICSŐSÉGES KILÁTÁSOK

Micsoda dicsőséges kilátásokkal fog jelentkezni az új *diszpenzáció*⁵⁵, amikor be lesz iktatva! A múltban is feltűnőek és kiemelkedők voltak a *diszpenzációk* váltásai, viszont ez a változás lesz a legeseménydúsabb.

Nem csoda, hogy egy ilyen látvány gondolata – amelyben egy egész emberi faj dicsénekekkel és örök öröm koronájával fejükön visszatér Istenhez – túl szépnek tűnjön ahhoz, hogy hihető legyen; de Aki megígérte, képes azt megvalósítani az Ő jókedvéből. Habár a fájdalom és a sóhaj, úgy tűnik, majdnem elválaszthatatlan létünkötől, mégis „a fájdalom és a sóhaj **eltűnik**” /Ézsaiás 35: 10/; habár a sírás zsákban és hamuban végig tartott a bűn és a halál éjszakáján, mégis öröm vár a Millennium reggelén és minden arcra letöröltetik minden könny, és ékesség adatik hamu helyett, meg örömmel kenete a csüggedt lélek helyett. /Ézsaiás 61: 3/

A KIRÁLYSÁGÁNAK NÖVEKEDÉSE

Az Isten Királysága különböző területein, vagy felosztásában a világi kormányokhoz hasonlóan fog terjedni, míg „a nagy hegy [Királyság] betölti az egész Földet” (Dániel 2: 35). Szemléltetésképpen: Nagy-Britannia királysága elsősorban csak az uralkodó Király és háza; másodértelmében magába foglalja a parlamentet és a kormány különböző minisztériumait, tágabb értelemben magába foglal minden angolt és minden katonát, aki hűséget esküdött a királyságnak és még tágabb *értelemben*, magába foglalja a birodalom minden legyőzött alattvalóját, Indiában és egyebütt, akik nem dacolnak nyíltan a királyság törvényeivel.

Hasonlóképpen van az Isten Királyságával is. Elsősorban ez az Atya Királysága, Aki mindenki felett uralkodik (Máté 13: 43; 26: 29), viszont az Atya saját akaratából úgy tervezte, hogy a Föld feletti uralmat ezer évre egy alkirályra – egy kormányzóra, az isteni természetre és méltóságra emelt

Krisztusra és menyasszonyára – bízva, hogy legyőzze és megsemmisítse a gonoszt, és hogy felemelje mindazokat, akik az Új Szövetség könyörületes feltételei között teljes összhangba jutnak az Atyával. Másodsorban ez magába foglalja a földi minisztereket, vagy „fejedelmeket”, akik az emberek között az *előbbieknél* látható képviselői lesznek. Egy tágabb értelemben magába foglalja mindazokat, akik teljes engedelmisséget és odaadást fognak tanúsítani, amikor felismerik a *Királyság* felállítását – zsidók és pogányok egyaránt. A legtágabb értelemben a *királyság* fokozatosan magába fogja foglalni minden alattvalóját, akik a törvényeinek engedelmeskednek, míg a többiek meg lesznek semmisítve. (Cselekedetek 3: 23; Jelenések 11: 18)

Ez lesz az Isten alkirályi Királyságának állapota a kijelölt ezeréves uralom végén – egy kiharcolt béke és kikényszerített igazságosság fog uralkodni. Minden szándékos ellenszegülő megsemmisül a vaspálca uralma alatt (Jelenések 2: 27), ahogy Ézsaiás próféta megírta, amikor erről az időszakról beszélt: „a bűnös száz esztendőskorában átkoztatik meg [lesz kivágatva]”. Ha abban a korában halna is meg, még mindig csak gyermeknek számítana, mert még a Királyság ésszerű és igazságos rendelkezései iránti, külső engedelmisség által is legalább a Millennium végéig élhetne. (Ézsaiás 65: 20; Cselekedetek 3: 23)

Viszont egy ilyen béke – kiharcolt és kikényszerített béke és engedelmisség – habár helyénvaló azzal a céllal, hogy szemléltetést nyújtson, egy igazságos és méltányos kormányzás áldásait igazolva, távol áll az isteni eszménytől. Istennek eszményi Királysága az, amelyben minden egyén szabadon cselekedheti a saját akarátát, **mert** mindenkinek akarata szigorú összhangban van az isteni kívánnalommal: – az igazság szeretetével és a hamisság gyűlöletével. Végül is ez a mérce kell uralkodjon mindenütt a világmindenségben és ami az emberiséget illeti, ez a Millenniumi alkirályi Királyság végén lesz bevezetve.

Következésképpen, bemutatást kaptunk (a Jelenések 20: 7-10 -ben), hogy a Millenniumi korszak bezáródásakor egy „aratási” idő lesz, rostálás és elválasztás az akkor élő emberi lények milliárdjai között, akik közül mindegyik a tökéletesség elérése teljes lehetőségének örvendhetett. Ez hasonló lesz a „Babilonnak”, a „Kereszténységnek” jelen „aratási” időben történő rostálásához, valamint a Zsidó korszak „aratásának” rostálási munkájához. A Millenniumi korszak aratása egy teljes elválasztást fog mutatni a „kecskék” és az Úr „juhai” között, ahogy ezt az Úr példázata bemutatja. – Máté 25: 31-46.

Viszont, míg a Zsidó korszak és az Evangéliumi korszak „aratásának” eredménye mindkét esetben egy kicsiny nyáj összegyűjtése volt, és a nagy tömegek méltatlanoknak bizonyultak, mert mostanig Sátán megtéveszti és megvakítja az emberek tömegeit, nem ésszerűtlen azt várnunk, hogy a Millenniumi korszak „aratásának” eredménye az ellenkezőt mutassa – melyben a tömegek a hűséges „juhok” lennének, akik bevezettetnek az örök életre, és a „kecskék” egy viszonylagos kisebbség, akik meg lesznek semmisítve. Mégis, mindamellett nem a mennyiség, hanem a minőség az Úrnak mértéke. Az Ő biztosítéka az, hogy a bűn, a bűnös és mindazok, akik rokonszenveznek a gonossággal, nem mennek túl a Millenniumon *ahhoz*, hogy veszélyeztessék az azt követő nagy örökkévalóság örömét, békéjét és boldogságát – **ahol** „halál nem lesz többé, sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az előző dolgok elmúltak.” (Jel. 21: 4)

Ekképpen jön el Isten Királysága és így valósul meg az Ő akarata a Földön úgy, mint ahogy a Mennyekben van. Ekképpen a Krisztusnak, az Atya alkirályaként gyakorolt uralma megsemmisít minden ellenkező tekintélyt és hatalmat és így idézi elő azt, hogy minden térd meghajoljon, és minden nyelv megvallja Istennek, az Atyának, Bölcsességét, Igazságát, Szeretetét és Hatalmát. Végül, miután a

Millennium végén lévő döntő próbán mindenki megnyilvánul, akik csupán csak rokonszenveztek a bűnnel, habár külsőleg engedelmeskedtek, és kivágattatnak a nép közül (Jelenések 20: 9); Ő letéve az alkirályi uralmat, átadja az Atyának a *Királyságot*, ahogy az apostol kifejti ezt az ügyet:

„Addig kell néki uralkodnia, mígnem ellenségeit mind lábai alá veti. Mint utolsó ellenség töröltetik el az [Ádámi] halál. Majd jön a vég [az Ő uralmának vége, amikor betöltötte rendeltetését], mikor [Krisztus] átadja a királyságot Istennek, az Atyának, miután Ő [Krisztus] eltörölt minden birodalmat és [ellenszegülő] hatalmat, meg erőt... Mikor mindent az [Atya] lábai alá vetett, akkor maga a Fiú is alávetettik [az Atyának], Aki neki mindent alávetett [ezer esztendőre].” (1 Kor. 15: 24-28)

Megszűnne-e talán az, hogy az Isten akarata meglegyen a Földön, amint a Mennyben van, amikor Krisztus Millenniumi Királysága bevégeződik? Semmi esetre sem! Éppen ellenkezőleg, ez az állapot éppen akkor lesz elérve a Krisztus uralmának eredményeként. Abban az időben nem csak, hogy tökéletes lesz minden ember, mint Ádám, amikor megteremtett (a szándékosan vétkezők meg lesznek semmisítve), hanem ráadásul nekik ismeretük lesz az igazságosság jóságáról, valamint a bűn mérhetetlen vétkességéről, meg ártalmasságáról, és ők *akkorra* már eredményesen túljutottak megpróbáltatásukon és bebizonyították, hogy oly egészen és véglegesen kialakult jellemmel rendelkeznek, amely teljes összhangban van az isteni jellemmel s *annak* hasonlatossága.

Akkor Isten Királysága az emberek között lesz úgy, mint ahogy ez most a Mennyekben van az angyalok között; a Krisztus Közbenjárói Királyságának különleges jellegű, Új Szövetség szerinti, kegyelmi gondoskodásai, melyek a bűnösök gyengeségei *miatt voltak szükségesek*, véget érnek, fölöslegessé *válnak*, mert már nem lesznek gyenge, tökéletlen lények, akik számára hasznot jelentsenek.

Könnyen feltételezhetjük, hogy még akkor is, amikor mindannyian tökéletesek lesznek és *rendelkezni fognak* Isten képével, a rendet fenn kell tartani; mert ahogy „a rend az Ég első törvénye” éppen úgy első törvénye kell legyen a Földnek is; és ez igazságos fejedelemségeket és hatalmasságokat jelent. Az lesz az első teljesen sikeres köztársaság. A jelenlegi próbálkozások arra nézve, hogy minden embert királyként és a másik emberrel egyenlőként tekintsenek, valamint a megválasztott elnököt, vagy képviselőt inkább a *többi* királytársainak szolgájaként, mint uraként tartsák számon, különböző fokozatban kudarcnak bizonyultak. Ugyanis az emberek nem egyenlők sem szellemileg, sem testileg, sem erkölcsileg és még anyagi szempontból sem, vagy más tekintetben; és valójában senki sem megfelelő uralkodónak, hanem a gyengeségük folytán most mindenki törvények és korlátozások alatt kell legyen.

Viszont, amikor az emberiség eléri a tökéletességet a Közbenjáró Királyság által, mindannyian királyok lesznek, mint Ádám, mielőtt vétkezett volna. És mindezeknek a királyoknak, egységesen, átadatik az Isten millennium-utáni Királysága, mindannyian összhangzóan uralkodni fognak, a Szeretet törvénye szerint és az ő Elnökük szolgálni és képviselni fogja őket. Óh, Urunk, kérünk Téged, jöjjön el Királyságod! – a jelenlegi szentjeidért és az egész világért.